

огласената фирма като фирма, отличаваща се с голяма честност в търговските отношения. В случая Раковски се основава на дългогодишните си отношения, преписка и лични впечатления от братята Димитър и Иван Гешови. В горепосочената редакционна бележка, след като препоръчва новата фирма, Раковски продължава: „Ний и молителствуваме добри успехи и препоръчвами я читателям си за честности и достойнства в предприятий и ...“¹⁵

Това е важен момент в живота на младия българин, дошъл да учи и практикува търговия в австрийската столица. Той вече не само работи в търговската фирма на вуйчо си, а реално влиза в нейното управление. Завършил търговско училище във Виена¹⁶, практикувал известно време, пред него се открива бъдеще на български търговец от европейска величина. Но то остава нереализирано. Цялостният по-нататъшен жизнен път и дейност на Теофан Райнов показват, че не търговската кантора и охолният живот са желаното от него поприще. Още тук, във Виена, 23-годишен, той заработва с истинско вдъхновение, завладян от идеите на Георги Раковски за духовното пробуждане на българския народ, за извоюване на неговата църковна и политическа независимост. Най-ранните писма на Райнов до Раковски показват, че той приема възторжено неговите идеи, изложени на страниците на в. „Дунавски лебед“ - последователна и непримирима борба против гръцкото духовенство и срещу униатското движение, за отхвърляне на османското владичество. Георги Раковски, със своите идеи за църковна и политическа свобода и със своите реални действия, става неговия пръв и най-добър учител в общественополитическите дела.

Интересна информация за тези начални отношения между двамата и за включването на Теофан Райнов в обществения живот на българите във Виена, за появяването му на българската политическа сцена в края на 50-те и началото на 60-те години на XIX в. предлагат именно запазените негови писма. Въпреки че са в научно обръщение още от 50-те и 60-те години на XX в. с издаването на архива на Георги Раковски, те почти не са използвани от изследователите на тези ранни години от живота на Райнов¹⁷. Единствен Веселин Трайков, изследвайки биографията на Раковски, се позовава на някои от тези писма и то по-скоро на най-късните, които се отнасят до организирането на легията в Белград 1861- 1862 г.¹⁸ Писмата на Райнов, писани през периода ноември 1860 - ноември 1861г., остават досега извън вниманието на изследователите.

Както много други дейци, водещи преписка с Раковски, като Йосиф Дайнев¹⁹, Стоил Балкански²⁰ и др., така и Теофан Райнов в писмата си открито изразява възхищението си от „Дунавски лебед“ и особено от съчиненията на Георги Раковс-